

Amikor bezárul a menny

A nagy engesztelési nap vége

A hétpecsétetes könyv felnyitása által Krisztus a világegyetem elé tárja az Ő királyságának történelmét, válaszol az évezredek óta zajló kozmikus konfliktus nagy kérdéseire, és cáfolja Sátán vádjait. A pecsétek feltörése során az egyes nemzedékekben élt hívők élete kerül – mint a mennyei ítélet tárgyi bizonyítéka – vizsgálat alá.

Bár az elmúlt korokban élt hívők élete nem tudta teljes mértékben cáfolni a bűn létjogosultságát, Jelenések 7. fejezete rámutat arra, hogy a világtörténelem lezárása előtt Isten be fogja mutatni a mindent elsöprő bizonyítékot az emberiség utolsó nemzedékében. A 144.000 koronatanú büntelen élete igazolni fogja Krisztus áldozatának helyreállító erejét, és örök garanciát ad arra, hogy a Megváltó által helyreállított emberiség soha nem fog visszatérni a bűn útjára.

Miután a bizonyítékok maradéktalanul feltárára kerültek, a mennyei ítélet következő szakaszába lép: megkezdődik a végrehajtás. Az elkövetkező tanulmányokban részletesen meg fogjuk vizsgálni a végrehajtási szakasz történéseit, előtte azonban a megváltási terv egy kulcsfontosságú mozzanatát mutatja be nekünk Jelenések könyve.

A hetedik pecsét

„Amikor felnyitotta a hetedik pecsétet, csend lett a mennyben mintegy fél óráig. És láttam azt a hét angyalt, akik Isten előtt álltak, és adtak nekik hét trombitát. És jött egy másik angyal, megállt az oltárnál aranytömjénezőt tartva, és adatott annak sok tömjén, hogy minden szent

imádságához tegye az aranyoltárra, amely a trón előtt volt. És felment a tömjén füstje a szentek imádságaival az angyal kezéből Isten elé. Azután vette az angyal a tömjénezőt, és megtöltötte azt az oltár tűzével, és levetette a földre, és mennydörgés, égzengés, villámlások és földrengés támadt. És a hét angyal, akinél a hét trombita volt, trombitáláshoz készült.” (Jelenések 8:1-6)

A fenti képekben bemutatott, jelképes cselekmény óriási jelentőséggel bír, és ezt a leírás is jól érzékelteti. A hetedik pecsét felnyitása után fél óras csend van a mennyben, és a trombitáláshoz készülődő hét angyalnak meg kell várnia, amíg a 3-5. versben bemutatott cselekmények végbemennek. Ezen események megértése még az egyes trombiták megértésénél is fontosabb az utolsó napokban élő keresztények számára. Éppen ezért – mivel a trombitákra később visszatérünk – most kizárólag ezzel a köztes cselekménnyel foglalkozunk. Vegyük sorra a részleteket:

1. jön egy „másik angyal”
2. az „oltárhoz” megy
3. arany tömjénező van nála
4. sok tömjént kap
5. minden szent imádságához teszi a tömjént
6. a tömjén az „aranyoltárra” kerül, ami a trón előtt van
7. a tömjén füstje felmegy Isten elé az „angyal” kezéből

Tartalomjegyzék

Amikor bezárul a menny.....	1
Bevington naplója XIII.....	9
Gondolatok a megváltás tervéről.....	14
Lelkem szabad.....	15

8. az angyal megtölti a tömjénezőt az oltár tűzé-
vel
9. az angyal leveti a tömjénezőt a Földre
10. mennydörgés, égzengés, villámlások és föld-
rengés támad

Sok magyarázó e szimbolikus képsor értelmezésénél merész találgatásokba bocsátkozik, pedig benne vannak azok a kulcselemek, amelyek által a Bibliából egyértelműen azonosíthatjuk a képek jelentését. Ehhez azonban az ószövetségi áldozati rendszer – a szent sátor, a papi szolgálat, az áldozatok és az ünnepek –, és újszövetségi magyarázatuk alapos ismerete szükséges.

Azok a kulcsok, amelyek a képsort az ószövetségi áldozati rendszer egy konkrét elemével kötik össze: az *aranyoltár*, a *sok tömjén*, a közvetlenül a *trón* elé jutó *füst*, a tömjénező megtöltése az oltár *paraszával*. Ezek a képek egyértelműen a zsidó ünnepkör utolsó előtti ünnepére, a nagy engesztelési napra mutatnak, melyről legrészletesebben 3Mózes 16. fejezetében olvashatunk. A Jelenések könyve 8. fejezetében bemutatott képsort ezért csak az engesztelés napjával összevetve, azt tanulmányozva érthetjük meg.

Az engesztelés napja

A zsidó ünnepi naptár 7. hónapjának 10. napján tartott nagy engesztelési nap különleges helyet foglal el az éves ünnepkörben. Ez az ünnep – Isten kijelentése szerint – a teljes helyreállításról, a bűn végleges eltörléséről szól:

*„Mert ezen a napon szereznek engesztelést érte-
tek, hogy megtisztítsanak titeket, és minden
bűnötöktől megtisztultok az ÚR színe
előtt.” (3Mózes 16:30)*

Ennek az eljárásnak a jelképes ábrázolását olvassuk a következő képekben – mely párhuzamban áll a Jelenések 8:3-5-ben bemutatott eseménysorral:

*„Áron pedig úgy mutassa be a bűnért való áldo-
zati bikát, mint a maga áldozatát, és úgy sze-
rezen engesztelést magáért és háza népéért,
hogy vágja le a bikát mint a maga bűnért való
áldozatát.*

*Töltse meg a tömjénezőt parázzsal az oltár-
ról, amely az ÚR előtt van, és vegyen tele ma-
rokkal a porrá tört fűszerekből való
füstölőszerből, és vigye be a függönyön belülré.
Vesse a tűzre az ÚR előtt a füstölőszert, hogy be-
fedje annak füstje a fedelet, amely a bizony-
ság fölött van, hogy meg ne haljon.*

*Azután vegyen a bika véréből, és hintse ujjával
a fedél felső színére, kelet felé. A fedél előtt pedig
hétszer hintsen ujjával a vérből. Azután vágja le
a bakot mint a nép bűnért való áldozatát, és vi-
gye be vérét a függönyön belülré, és úgy csele-
kedjék vérevel, ahogy a bika vérevel cselekedett:
hintse a födélre és a fedél elé. Így szerezzen en-
gesztelést a szent helynek Izráel fiainak
tisztátalanságai és minden vétkei s bűnei
miatt. Így cselekedjék a gyülekezet sátrával is,
amely közöttük, az ő tisztátalanságaik közepette
van.” (3Mózes 16:11-16)*

A 16. vers rávilágít arra, hogy ez az engesztelés nem csupán a népért, hanem elsősorban a „szent helyért” történik. Jézus Krisztus a kereszten létrehozta a helyreállított, büntelen emberi életet, amely immár tökéletes összhangban áll Istennel. Ezt az életet jelképezi a nagy engesztelési napon bemutató állatáldozatok vére. Jézus életében ellenőrizhető a megváltás első alapelve, miszerint az isteni szellemmel egyesült emberi szellem büntelen életet produkál, még egy genetikailag meggyengült emberi testben is. A megváltás második alapelve azonban még bizonyításra szorul – ti. az, hogy ez az

újonnan létrehozott emberi élet – ugyanolyan feltételek mellett – a megváltottakban is ugyanazt a büntelenséget eredményezi!

Ahhoz, hogy a megváltás terve az egész teremtet világmindenség előtt igazolva legyen, Jézus életét a megváltottakban kell hitelesíteni: az ő személyes életüknek kell igazolnia azt, hogy a Krisztustól kapott új élet mentes minden bűntől. Ez a teljes helyreállítás a 144.000 életében fog megmutatkozni, akikről azt olvassuk, hogy *„szájukban nem találtott álnokság, mert feddhetetlenek”* (Jelenések 14:5).

Addig azonban, amíg ez a bizonyíték elő nem áll, Isten olyan embereket is megment, akik földi életükben nem jutottak el a jellem tökéletességére, és nem tudták teljes mértékben felmutatni a bennük lakozó krisztusi élet helyreállító erejét. Ez gyakorlatilag a földi történelem során megmentett összes emberre igaz. Ha pusztán a cselekedeteket nézzük, úgy tűnhet, Isten közösséget vállal a bűnnel, és kivételezik, amikor olyan embereket üdvözít, akik megtérésük után is vétkeztek még. Jogosan merül fel a kérdés: vajon az örök életben nem fogják ugyanezt csinálni?! Ez az isteni eljárás magyarázatot igényel – és erről szól a nagy engesztelési nap. A *„szent helynek”* kell *„engesztelést”* szerezni, más szóval Isten uralmát és a megváltási tervben alkalmazott eljárást kell hitelt érdemlő módon igazolni. Ez a bizonyítási eljárás a vizsgálati ítélet; a koronatanúk – a végső bizonyíték – pedig a 144.000.

Jelenések 5-6. fejezete a vizsgálati ítélet kezdetét és első hat pecsétjét mutatja be, a 7. fejezet pedig – közbevetésszerűen – a 144.000-t. A 8. fejezet visszatér a vizsgálati ítélet eseményeinek tényleges lezárásához, és a 3-5. versben bemutatja a 144.000 végső bizonyítékként való hitelesítését – a nagy engesztelési nap jelképeivel. Ezen összefüggések alapján a jelképes cselekedetek értelme világossá válik.

Közbenjárás

Mindenekelőtt tisztázzuk: a Jelenések 8:3-ban szereplő *„másik angyal”* – a nagy engesztelési nap képeivel egybevetve – egyedül mennyei főpapunkkal, Jézus Krisztussal azonosítható (l. Zsidók 4:14; 6:20). Ez több okból is nyilvánvaló: egyrészt a nagy engesztelési napon senki sem tartózkodhatott a sátorban a főpapon kívül (3Mózes 16:17), aki az összes szolgálatot egyedül végezte. Másrészt az újszövetség világossá teszi, hogy Jézus Krisztus a mi *„szószólónk az Atyánál”* (1János 2:1), *„aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk”* (Róma 8:34). Rajta

kívül nincs más – sem angyal, sem ember –, aki imáinkat közvetíthetné és kedvessé tehetné az Atya előtt:

„Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus,” (1Timóteus 2:5)

A füstölőszer, amit a papok a naponkénti szolgálatban, ill. a főpap egy évben egyszer Isten trónja előtt felajánlott, azt jelképezte, hogy a hívők imáját valahogyan elfogadhatóvá kell tenni Isten előtt. Erre azért van szükség, mert máskülönben Istennek nincs jogalapja arra, hogy meghallgassa bűnös emberek imáját (l. Példabeszédek 28:9). Isteni beavatkozás nélkül minden ember örökre a lázadás oldalán maradna, ezért van szükség Valakire, aki *kezességet vállal* helyreállításunkért, és lehetővé teszi azt, hogy a megtérők Isten kormányzata alá kerülhessenek, és botladozásaik ellenére is oda számíttassanak. A teljes helyreállítás garanciája Jézus Krisztus győztes élete:

„és járjatok szeretetben, amint Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk áldozati ajándéku, Istennek kedves, jó illatként.” (Efézus 5:2)

Jézus Krisztus igaz élete az a „füstölőszer” – a biztosíték –, ami elfogadhatóvá teszi a bűnös embert Isten előtt. Ez az, amire mennyei főpapunk hivatkozik a szentek minden egyes imájakor. Jézus Krisztus bennünk lakozó élete teszi imáinkat Isten előtt elfogadhatóvá; ez az élet a garancia arra, hogy Isten oldalán állunk, és teljesítheti kéréseinket.

„Akié a Fiú, azé az élet, akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban... Ez az a bizodalom, amellyel iránta vagyunk, hogy ha kérünk valamit az ő akarata szerint, meghallgat minket.” (1János 5:12,14)

„Akármit kértek majd az én nevemben, megteszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. Ha valamit kértek az én nevemben, megteszem azt.” (János 14:13-14)

De ha az újjászületéssel már Isten oldalára kerülünk, és a bennünk lakozó Krisztus élete a meghallgatás záloga, akkor miért van szükség ezen kívül mennyei „közbenjárásra”? Nos, egész egyszerűen azért, mert a tényleges, hétköznapi életünk még nem tökéletesen tükrözi Krisztust – nem mindig azt az új életet mutatja be, ami belül, a szívünkben már valóság. Márpedig az ítéletben csak tényeket vizsgálnak! Ha főpapunk nem kezeskedne a mennyei

ítélőszék előtt arról, hogy az Ő élete van bennünk, és megdicsőült testben már csak ez az új élet fog megnyilvánulni belőlünk, nem a bűn (!), akkor a tények (a cselekedetek) alapján nem lehetne meghallgatni az emberek imáját:

„Hanem vétkeitek választottak el titeket Istentektől, és **bűneitek fedték el előletek arcát**, ezért nem hallgatott meg.” (Ézsaiás 59:2)

„Mert **a törvény cselekedeteiben bizók átok alatt vannak**, amint meg van írva: Átkozott mindenki, aki nem marad meg mindazokban, amik meg vannak írva a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje.” (Galata 3:10)

Mivel azonban Jézus Krisztus győztes emberként kezkesedik arról, hogy az ő „fajtájaként” mi is ugyanazt a dicsőséges és büntelen életet fogjuk élni az örökkévalóságban, Isten és a mennyei ítélőszék elfogadja ezt a megelőlegezett ígéretet. Csakhogy Isten nem kényúr, és igazságos volta megkívánja, hogy minden értelmes teremtmény – beleértve Sántát és a fellázadt angyalokat is – tényekre alapozva ismerjék el az eljárás helyességét. Éppen ezért az ítélet lezárásához Krisztusnak – állításai alátámasztására – be kell mutatnia a tényleges bizonyítékot. Be kell mutatnia azt, hogy az Ő élete újjászületett gyermekeiben is büntelen életet eredményez!

A nagy próba küszöbén

Van azonban a végső bizonyíték bemutatásával kapcsolatban egy jelentős technikai probléma: mégpedig a büntelenség igazolása. Ugyanis minden egyes ember, aki hit által eljut majd a jellem tökéletességére, vétkezett *megtérése előtt* – nem lehet tehát az egész emberi életet bizonyítékként kezelni. De ez a kisebbik gond! A keresztyének ugyanis könnyen követnek el hibákat megtérésük után is, így *megtérésük utáni* életüket sem lehet teljes egészében bizonyítékként beszámítani. Kell, hogy legyen egy *határvonal* az életükben, ahonnan számítva többé már nem vétkeznek, és az egész világegyetem szemlélheti Krisztus megváltó erejének teljes dicsőségét. Ennek a határvonalnak a meghúzása egy egyszeri és monumentális esemény lesz a megváltás történetében, amit a nagy engesztelési nap világosan bemutat.

Amint Krisztus meghúzza ezt a határvonalat – vagy más szóval, megtörténik az elpecsételés –, a 144.000 egy bizonyos időre próbára lesz téve, hogy kiderüljön, Krisztus élete valóban képes büntelen életet produkálni az emberben. A próba ráadásul rendkí-

vül nyomorúságos körülmények között megy végbe (vö. Máté 24:21), hogy az önös érdekből való engedelmesség gyanúja még véletlenül se merülhessen fel. Istennek félreérthetetlenül cáfolnia kell Sántán örökös vádjait:

„A Sántán így felelt az Úrnak: Avagy **ok nélkül féli** Jób az Istent? Nem te vetted-e körül őt magát, házát és mindenét, amiye van? Keze munkáját megáldottad, jószága igen megsaporodott e földön. De bocsássad csak rá a kezedet, sújts le vele mindarra, ami az övé, **vajon akkor nem átkoz-e meg** téged szemtől szembe?!” (Jób 1:9-11)

Ez a próba – súlyosságát és jellegét tekintve – egyedül Jézus Krisztus szenvedéséhez lesz hasonlítható, amikor a Megváltónak azzal kellett szembenéznie, hogy még az Atya is elfordult Tőle. A szentek valóban így fogják megélni ezt az Isten által elrendelt helyzetet:

„Egy **rövid szempillantásra elhagytalak**, de most nagy irgalmassággal összegyűjtelek. Hargom föllángolásában **egy pillanatra elrejtettem előled arcomat**, de most örök irgalommal könyörülök rajtad, ezt mondja megváltó URad.” (Ézsaiás 54:7-8)

Egy későbbi tanulmányban részletesen megvizsgáljuk majd ennek a próbának a körülményeit, most azonban térjünk vissza arra a fontos technikai kérdésre, mikor és hogyan lehet ezt a határvonalat meghúzni, hogy egyáltalán kezdetét vehesse a végső próba!

Isten színe előtt

A nagy engesztelési nap jelképes cselekményei – amelyeket Jelenések 8:3-5 idéz – pontosan erre a kérdésre adnak választ, és bemutatják mennyei főpapunk közbenjáró szolgálatának utolsó mozzanatát. Bár az ószövetség jelképes szolgálatának mindennapos része volt az aranyoltáron való füstölgetés – mint a Krisztus állandó közbenjárására mutató jelkép –, a nagy engesztelési napon ez a cselekmény még inkább középpontba kerül.

Ahogy fentebb már vizsgáltuk, a *füstölőszer* vagy *tömjén* Jézus Krisztus igaz életét jelképezi, ami elfogadhatóvá tesz minket és imáinkat Isten előtt. A nagy engesztelési napon azonban valami más is történik ahhoz képest, ami az év összes többi napján: a főpap belép a *szentek szentjébe*, Isten közvetlen jelenlétébe. Ehhez pedig extra adag füstölőszerre van szüksége!

„Töltse meg a tömjénezőt parázssal az oltárról, amely az ÚR előtt van, és **vegyen tele marokkal** a porrá tört fűszerekből való füstölőszerből, és vigye be a függönyön belülré. Vesse a tűzre az ÚR előtt a füstölőszert, hogy **befedje annak füstje a fedelet**, amely a bizonyosság fölött van, **hogy meg ne haljon.**” (3Mózes 16:12-13)

A jelképes szolgálat szerint azért van szüksége a főpapnak a kivételesen nagy mennyiségű füstölőszerre, „hogy meg ne haljon”, amikor belép Isten közvetlen jelenlétébe, „a függönyön belülré”. Nyilvánvaló, hogy a valóságban a büntelen Jézus Krisztus számára semmilyen veszélyt nem jelent az Isten színe elé állás – a probléma a mi oldalunkon van... És ez a probléma egészen nyilvánvaló lesz majd akkor, amikor az embereknek szembesülniük kell Isten szentségével és dicsőségével Jézus eljövetelekor. Akkor halálfélelmükben így kiáltanak majd: „Mert eljött haragjuk nagy napja, és **ki állhat meg?**” (Jelenések 6:17) Ézsaiás így prófétál erről a pillanatról:

„Megrettentek a bűnösök Sionban, félelem fogja el az istenteleneket: **ki lakhat közülünk megemésztő tűzzel**, ki lakhat közülünk örökös hősséggel?” (Ézsaiás 33:14)

Isten nem „csinálja” ezt a tüzet. Ő maga – az Ő szentsége – a tűz: „a mi Istenünk megemésztő tűz” (Zsidók 12:29). Egyáltalán nem magától értetődő az, hogy halandó emberek, akik valaha vétkeztek – még ha megtértek is – Isten jelenlétébe járulhatnak! Ezt a kijózanító igazságot maga Isten mondja ki:

„Majd így folytatta: arcomat azonban nem láthatod, mert **nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon.**” (2Mózes 33:20)

A szent Isten jelenlétében ugyanis felébred a lelkiismeret, és az ember Isten szentségének világossá-

gában látja meg önnön rútságát. Isten színe előtt a lelkiismereti gyötrelém olyan méreteket ölt, hogy teljesen összeroppantja, és végül megöli a bűnös embert:

„URam, ne fenyíts meg haragodban, felindulásodban ne ostorozz engem! Mert nyilaid belém hatoltak, és rám nehezedett a kezed. Nincs ép hely a testemen haragod miatt; nincs békesség a csontjaimban vétkeim miatt. Mert **bűneim elborították fejemet; elhordozhatatlan teherként nehezednek rám.**” (Zsoltárok 38:2-5)

Könnyen belátható, hogy a fenti folyamat miért okozhatja a megtéretlen emberek (gonoszok) biztos halálát. De mi a helyzet az újjászületett keresztényekkel? Hiszen ők nemcsak „meglátják Istent” (Máté 5:8), hanem egy örökkévalóságon át „látják az ő arcát” (Jelenések 22:4). Nos, van egy igen jelentős szempont, amit figyelembe kell venni. Azok, akik Isten arcát szemlélhetik, ezt egy új testben teszik majd. Azok viszont, akik ezen a Földön látják meg az Ő dicsőségét Jézus eljövetelekor – mind hívők, mind gonoszok – régi testükben vannak. Ez pedig az újjászületett keresztények számára is probléma!

Újjászületett keresztényként is előfordulhat, hogy a régi élet emlékei, szokásai felszínre akarnak törni. Sátán kísértése vagy valamilyen külső inger is kiválthatja ezeket. A bűnös szellemi természet ugyanis a testbe is „beleírta” magát, „barázdákat” hagyott benne. Bár az újjászületéskor Isten megújítja a szívünket, testünkben nem törli ki a bűn lenyomatát, és ez későbbi keresztény életünkben is gyenge pontunk marad. Sátán tudja, hogy a testünkön keresztül – a régi életünkre való emlékeztetéssel – tud a legkönnyebben elgáncsolni minket. A test azonban nem csak Sátán miatt probléma...

Ha egy újjászületett keresztény ebben a testben meglátná Istent, ugyanaz történne vele, mint egy olyan emberrel, aki meg sem tért. Egész egyszerűen azért, mert Isten közvetlen jelenléte **minden** bűnös dolgot napvilágra hoz, amikor felélélnkíti a lelkiismeretet. Azokat a dolgokat is, amelyek a testbe íródtak emlékek vagy szokások formájában, és amelyekről a megtért ember hit által már elszakadt. Ez az „elhatárolódás” azonban a gyakorlatban nem jelenti azt, hogy a testünkben teljesen törölődtek volna ezek a „pályák” – ezt minden keresztény tapasztalatból tudja. Éppen ezért, egy Istennel való tényleges találkozáskor a testünk ugyanúgy reagálna, mint bármely más, bűnös ember teste. Ezért

mondja Pál, hogy a *testünknek még megváltásra van szüksége* (Róma 8:23)!

A főpap utolsó kérése

Ez tehát az a probléma, amit Istennek át kell hidalnia: hogy emberek egy csoportja – még a földi történelem lezárása előtt – élve láthassa meg Őt, és ne haljon bele... Ez az a probléma, amit mennyei főpapunk utolsó közbenjárása megold. Ézsaiás könyvének egyik próféciaja pontosan ezt a problémát válaszolja fel – további betekintést adva a nagy engesztelési nap legfőbb eseményébe:

*„Akkor azt mondtam: **Jaj nekem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom! Hiszen a Királyt, a Seregek URát látták szemeim!**”* (Ézsaiás 6:5)

Ézsaiás próféciaja Krisztus dicsőséges eljövetelét vetíti elő, és nyilvánvalóvá teszi, hogy az Istennel való nyílt találkozás még a hívő embereket is összeroppantaná múltbéli bűneik miatt. Szükségük van arra, hogy a bűn maradványai a testükből is kitöröljenek. Isten azonban azt ígéri, hogy az engesztelés napján *„szereznek engesztelést értetek, hogy megtisztítsanak titeket, és minden bűnötöktől megtisztultok az ÚR színe előtt”* (3Mózes 16:30). A prófécia folytatásában pontosan erről olvasunk:

*„És hozzám repült az egyik szeráf, kezében **parázs** volt, amelyet fogóval vett le az oltárról. Megérintette vele a számat, és azt mondta: Íme, ez megérintette ajkadat: **vétked el van véve**, és bűnöd meg van bocsátva.”* (Ézsaiás 6:6-7)

Ez a kijelentés a teljes és végleges bűneltörlésről beszél. A *„tisztátalan ajkú”* kifejezés, illetve ezzel szemben az az aktus, hogy *az oltár parazsa az ajkát érintve vette el vétkét*, a tökéletesség pecsétjének elnyerésére vonatkozik. A 144.000-ről ugyanis azt olvassuk, hogy *„szájukban nem találtatott álnokság”* (Jelenések 14:5), márpedig aki *„beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember”* (Jakab 3:2)! Jézus Krisztus közbenjárásának utolsó aktusa tehát az, hogy követőit teljes összhangba hozza Isten szent jellemével. Jézus Krisztus igaz élete teljes mértékben birtokba veszi, elfedezi és elpecsételi követőit.

A tökéletesség pecsétje ugyanakkor nem csupán annak az elismerése, hogy ezek az emberek teljes összhangra jutottak Istennel, hanem egy természetfeletti beavatkozást is jelent, ami alkalmassá teszi őket arra, hogy ebben a testben találkozhassanak Istennel. Ez pedig csak úgy lehetséges, ha a testükből kitörli a bűn „lenyomatát” – személyes bűneik

minden emlékét, amelyeket megbántak, és amelyektől hit által már elszakadtak. Ezek ugyanis a végső próba idején az elveszettség és reménytelenség állapotába taszítanak őket (1. Ézsaiás 6:5). Csak így lesznek képesek a próba idején mindvégig megállni...

Közbemjáró nélkül

Érdemes megfigyelni, hogy Ézsaiás próféciaja szerint az oltár parazsa az, ami a végső megtisztítást elvégzi. Ez a jelkép a nagy engesztelési nap leírásában, és Jelenések 8-ban is fontos szerepet kap:

„Töltse meg a tömjénezőt parázzsal az oltárról, amely az ÚR előtt van, és vegyen tele marokkal a porrá tört fűszerekből való füstölőszerből, és vigye be a függönyön belülre.” (3Mózes 16:12)

„Azután vette az angyal a tömjénezőt, és megtöltötte azt az oltár tüzével, és levetette a földre, és mennydörgés, égzengés, villámlások és földrengés támadt.” (Jelenések 8:5)

Az utóbbi igeversek nagyon szemléletesen mutatja be, hogy a valóságban mi fog történni, amikor a végső megtisztítás megvalósul. Az oltár parazsa a tömjénezőben van, a tömjén pedig Krisztus igaz életét jelképezi. Krisztus ezt az egészet ledobja a földre, ahol az emberek vannak. Ézsaiás szerint, amikor az

oltár parazsa érinti az emberek ajkait, akkor megtisztulnak! Ez a kép a teljes megtisztítást és az elpecsételést mutatja be. A valóságban az történik, hogy Krisztus kitörli a bűn emlékezetét élő szentjeinek testéből, és kijelenti, hogy mostantól fogva nem vétkeznek többé (Jelenések 22:11).

A tömjénező levetése elpecsételi a szenteket, és ezzel együtt véget ér a mennyei főpap közbenjárói szolgálata is. Így veszi kezdetét a végső próba: a szentek Jézus Krisztus eljöveteleig *közbenjáró nélkül fognak megállni*, anélkül, hogy vétkeznének!!!

Talán furcsának vagy félelmetesnek tűnhet az a gondolat, hogy Jézus Krisztus közbenjárása egy napon meg fog szűnni. Elvégre a Biblia azt mondja róla, hogy Ő a mi közbenjárónk. Csakhogy közbenjáróra ott van szükség, ahol a felek között valamilyen akadály miatt közvetíteni kell. Ha azonban eltűnik az akadály, akkor többé nincs szükség *közbenjáróra*, hiszen létrejött a *közvetlen* kapcsolat.

A nagy engesztelési nap jól szemlélteti ezt a tervet. Isten közvetlen jelenléte ott van a szentek szentjében, de az ember a bűnnel terhelt test miatt nem alkalmas arra, hogy odajáruljon. Van egy akadály – a második *kárpit* – közte és Isten között. Ezen a kárpiton csak a főpap utolsó közbenjárása tudja átvinni, ami a valóságban azzal jár, hogy eltörli a bűn emlékeit a testből. Az ember így léphet Isten közvetlen jelenlétébe, ahol helyreáll a Vele való teljes egység. Istennek pontosan ez a célja:

„Én már nem vagyok többé a világban, de ők a világban vannak, én pedig tehozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, akiket nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!” (János 17:11)

„Azon a napon az én nevemben kértek majd, és nem mondom nektek, hogy majd én kérem az Atyát értetek, mert maga az Atya szeret titeket, mivel szerettetek engem, és elhittétek, hogy Istentől jöttem.” (János 16:26-27)

Amikor az Atyával való közösség – a Vele való összhang – maradéktalanul helyreáll, többé nem lesz szükség közbenjáróra. Azok, akik ilyen módon megtisztultak és elpecsételtek, nem fognak többé vétkezni. Nem lesz szükségük arra, hogy az isteni szeretetben hiányos megnyilvánulásaik láttán valaki kezeskedjen értük – ilyen megnyilvánulásaik többé ugyanis nem lesznek! Ezek az emberek már itt, ezen a Földön a tökéletes, büntelen, mennyei életet fogják bemutatni – ráadásul a legkevésbé sem

ideális körülmények között. Ez a próba fogja bizonyítani a világegyetem számára azt, hogy a bűn történelme végérvényesen lezárható, és a megváltott emberiség az örökkévalóság számára biztosítva van.

Prototípus

Jelenések 14:4 az emberek közül megvásároltak „*zsengéjének*” nevezi a 144.000-t. Az első zsenge a learatott termés első és legjobb része volt, amelyet Isten előtt kellett meglóbalni és felmutatni. Jézus Krisztus volt az az ember, aki **elsőként** leélte és ezzel tökéletesen bemutatta azt az életet, amit Isten az emberiségnek szánt – ezért nevezi Őt a Szentírás az első zsenge. Ugyanakkor a 144.000 is a megváltottak zsengeje, ugyanis ők az **első csoport**, akiken keresztül Krisztus be tudja mutatni, hogyan működik majd egy örökkévalóságon át az az élet, amit minden hívő megkap. Ebben az értelemben a 144.000 a „prototípusa” az egész megváltott emberiségnek.

Az elpecsételés egy olyan embercsoportot hoz létre, amelynek jellemzői átmenetet képeznek a mulandó és az örökkévaló állapot között. Testükből kitöröltenek ugyan a személyes bűnök által otthagytott „barázdák”, de a halandó testből fakadó örökletes gyengeségeket továbbra is hordozni fogják. Testileg így hasonló állapotba kerülnek, mint amilyenben Jézus Krisztus volt földi élete során: bár a Megváltó is hordozta a halandó test gyengeségeit, mégsem követett el személyes bűnöket, amelyek nyomot hagytak volna testében. Jézus Krisztus élete ilyen feltételek mellett lett próbára téve a kereszten; és ugyanilyen feltételek mellett lesz próbára téve szentjeiben is, a földi történelem végén.

Az utolsó próbának a következő dolgokat kell minden kétséget kizáróan bizonyítania:

1. Az újjászületett szellemmel (Jézus Krisztus életével) rendelkező emberek képesek bűn nélkül élni.
2. Ha testükből kitörölődik a régi, bűnös élet lenyomata, akkor a legnagyobb külső nyomás ellenére sem vétkeznek.
3. Ebben a helyreállított állapotban tökéletes a harmónia Isten és ember között, így az ember alkalmas Isten jelenlétében tartózkodni.
4. Mivel ezt a harmóniát többé semmi sem bontja meg, nincs többé szükség közbenjáróra és bűnbocsánatra.

Az örök életben ezek a feltételek magától értetődőek – a földi történelem során azonban ezt eddig még nem tudta bemutatni az Úr. Ez a próba viszont örökre igazolni fogja, hogy Isten megváltási terve kezdettől fogva helyes volt, és az Isten által biztosított feltételek mellett tökéletesen működik.

A kegyelmi idő lezárul

A tömjénező levetésekor „*mennydörgés, égzengés, villámlások és földrengés támadt*” (Jelenések 8:5b). Ezek a jelenségek Isten azon kijelentéseit jelölik, amelyek rendkívüli fontosságúak, de csak a hívők értik meg (János 12:28-29 vö. Jelenések 4:5; 10:3-4). Azzal, hogy Jézus Krisztus befejezi közbenjáró szolgálatát a mennyben, jelentős változás áll be a Földön élő emberek életében. Ezt a változást jelenti be Krisztus a tömjénező levetésekor:

„Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is, és aki mocskos, legyen mocskos ezután is, és aki igaz, igazságot cselekedjék ezután is, és aki szent, legyen szent ezután is.” (Jelenések 22:11)

A változás egyrészt azzal jár, hogy a szentek soha többé nem fognak vétkezni. Másrészt azok, akik nem fogadták be Krisztust, többé már nem tudnak megtérni. Krisztus nem lesz többé elérhető, mint mennyei kezes, aki elfogadhatóvá tenné a bűnös embert Isten előtt. A kegyelmi idő lezárul!

Fontos megértenünk, hogy ez a radikális záróvonal egyáltalán nem önkényes! A szentek számára Krisztus közbenjárásának hiánya semmilyen hátrányt nem fog jelenteni, hiszen szellemben teljesen egyek Vele, és tökéletes, mennyei életet élnek. Az evangéliumot elutasító embereknek pedig azért nem lesz szükségük a közbenjárásra, mert már nem képesek megtérni. Egy későbbi tanulmányban meg fogjuk látni, hogy a Földön élő minden ember szembesülni fog a Jelenések 14. fejezetében található utolsó kegyelmi üzenettel, ami meggyőző erővel lesz hirdetve az egész világon. Az örökkévaló evan-

gélium tudatos és következetes elutasítása okozza majd azok vesztét, akik végül megkeményednek, és nem lesznek képesek megtérni a kegyelmi idő lezárulása után.

Jelenések 15:8 is ugyanezt a fordulat mutatja be: a 144.000 elpecsételésekor „*a templom megtelt füsttel*” (vö. extra mennyiségű füstölőszer a nagy engesztelési napon!), utána pedig „*senki sem mehetett be a templomba, míg be nem teljesedett a hét angyal hét csapása*”. Más szóval: Jézus Krisztus közbenjáró szolgálata – mennyei szentélyszolgálata – véget ér az elpecsételéskor, így a bűnbocsánat nem lesz többé elérhető a hét csapás idején.

Az ítélet végrehajtása

Az ítélet vizsgálati szakaszának lezárásával együtt a kegyelmi idő is véget ér, Krisztus pedig megkezdí az ítélet következő szakaszát: a végrehajtást. A kegyelem esztendeje után a bosszúállás napja következik (Ézsaiás 61:2). Minden ember döntött. Mindenki sorsa megpecsételődött. A világegyetem előtt ebben a kiélezett helyzetben lesz bemutatva a bűn és az igazságosság valódi természete. Isten és Krisztus eljárás módja teljes igazolást fog nyerni ebben az időszakban, és ezt az egész menny elismeri majd:

„és ezt mondták: Hálát adunk neked, Urunk, mindenható Isten, aki vagy, és aki voltál, hogy átvetted nagy hatalmadat, és uralkodsz. Megharagudtak a pogányok, de eljött a te haragod és a halottak felett való ítélet ideje, hogy jutalmat adj szolgálóidnak, a prófétáknak és a szenteknek és azoknak, akik félik a te nevedet, kicsinyeknek és nagyoknak, és hogy elpusztítsd azokat, akik a földet pusztítják.” (Jelenések 11:17-18)

A következőkben tehát azokat az eseményeket fogjuk tanulmányozni, amelyek a kegyelmi idő lezárulása után igazolják majd Isten igazságos eljárását és ítéletét. ■

Sánta János

Bevington naplója XIII.

Személyre szabott isteni gondoskodás

6. fejezet

Szívesen emlékezünk John Wesley-re, és szeretem gyakran felidézni Istentől jövő mondásait és tetteit. A menny minden ereje Isten rendelkezésére áll. Ő csak szól, és az elemek engedelmeskednek akarátának. Milyen igaz: *„Minden lehetséges annak, aki hisz!”* Ha Istenbe vetett hitünk korlátlan, akkor *„amit csak kérünk, megkapjuk”*. Ámen! De a Wesley műveiben feljegyzett csodálatos dolgok nem korlátozódnak az ő napjaira, hiszen nekünk ugyanolyan kiváltságaink vannak, mint Wesleynek.

Velem is foglalkozik az Úr

Indiana északi részén töltöttem néhány hónapot az egyetlen még élő testvéremmel, R-rel. Azóta már ő is elvette jutalmát, és csak én maradtam a tizenhárom gyerek közül próbaidőn. Éppen egy katolikus neveltetésű fiú lakott nála. A több mérföldre lévő Michigan városba mentünk lovas kocsival, és nem volt nálunk se pokróc, se esernyő, amikor elkezdett szitálni, majd zuhogni az eső. Azt mondtam Harrynek:

– Nem akarok elázni, mert ez a szél, ami a tó felől jön, túl fagyos, árthat az egészségemnek, főleg víziesen. Lásd meg, szűnik-e az eső, mert imádkozni fogok!

Öt perc se telt bele, és az eső elállt.

– Hát ez csodálatos, ilyet még sosem láttam! – mondta – Az egész családod jár templomba, de ilyet még nem láttam, sem ott, sem máshol.

Így adott Isten lehetőséget arra, hogy bemutassam Őt és az Ő erejét e tudatlan fiú előtt.

Valami növekedett a szemhéjam alatt már vagy hét éve. Néha csak természetes búzaszem nagyságúnak tűnt, máskor pedig mintha még egy centit nyúlt volna. Nem különösebben zavart, úgyhogy én sem zargattam vele Jézust. De nem sokkal az esős csoda után, amikor több kilométerre voltam Jerryéktől egy összejöveten, az utolsó vasárnap a növekmény minden korábbinál jobban elterpeszkedett. Zavart az Ige olvasásakor, és eléggé fájt is. Hétfőig eltűrt, amíg visszaértem Jerryékhez, de akkor már olyan nagy volt, hogy Harrynek is szemet szúrt. Megdöbbenve jegyezte meg, hogy feldagadt

és begyulladt a szemem. Majd ezt mondta:

– Guy bácsi, miért nem kéred Jézust, hogy szedje le? Megállította neked az esőt; ezt vajon nem szedné le?

– Szerintem megtenné – feleltem.

Lefekvés előtt hittel imádkoztam a dologért, hogy reggelre múljon el. Ezután lefeküdtem, és reggel még Harry előtt felkeltem. Lementem megmosakodni, és eszembe se jutott azóta, hogy imádkoztam érte az este, pedig mosakodás közben is fájni szokott. Nem sokkal később Harry is lejött, hogy megnézz, mi van a szememmel. Én teljesen megfeledkeztem a dologról, amíg ki nem jött a tornácra, és rá nem kérdezett:

– Ó, Guy bácsi, mi van azzal az izével?

– Nos, nézd meg magadnak!

És íme, nyoma sem volt, még egy karcolás sem! Szólt a testvéremnek is, hogy keljen fel, és nézze meg, mit tett Jézus Guy bácsiért. Ezután ezt mondta a fiú:

– Nem értem, az én családom miért nem így csinálja. Egyszer megsérült a térdem, emiatt négy hónapra kimaradtam az iskolából, és egy rakás pénz elköltöttek rá.

Egyszer nekem is lett valami fekély a testemen, ami vagy hat évig növekedett. Nem különösebben zavart, úgyhogy nem foglalkoztam vele. Azonban ezen a nyáron, mikor Jerryéknél voltam, kezdett eléggé fájni, ujjnyi átmérőjűvé nőtt, és a pereme elszíneződött. Annyira súlyossá vált a dolog, hogy még a közelében is fájt az érintés, és nem tudtam azon az oldalamon aludni. Megelégteltem, hogy ez az izé egyre nagyobbra nő és egyre érzékenyebbé válik. Felmentem a szobámba, szóltam a fiúnak, és megmutattam neki a fekélyt. Elszörnyülködött rajta, és azt mondta, szerinte rákos. Ezután elmondtam egy orvosnak is, aki megállapította, hogy ez kétség kívül rák.

Na, ekkor rátettem a kezemet a fekélyre, és hittel imádkoztam, kérve annak eltávolítását. Hat percen belül a fájdalom teljesen eltűnt. Nyomkodhattam, csipkedhettem, nem volt fájdalom. A színek még ott voltak, de másnap reggelre azok is teljesen eltűntek.

Úgyhogy ez a fiú kapott három jó leckét, pusztán hit által. Hazaírt a családjának, és megkérdezte őket, nem csatlakoznának-e inkább Guy bácsi gyülekezetéhez, mert látta az imameghallgatásokat. Végül az egész család megtért. Ó, dicsőség! Mily' boldogság, hogy ilyen Istenünk van!

Kitartó imádság egy gyógyulásért

Ezután arra kértek, hogy egy olyan testvérnőért imádkozzak, aki nagy szenvedések között volt már 8-9 éve. Miután imádkoztam, elaludt, én pedig visszatértem a szobámba. Másnap reggel azt mondta, jobban aludt, mint az elmúlt nyolc évben bármikor, de csak hajnal négyig, mert akkor ismét rátört a nyavalya, és kegyetlenül meggyötörte. Végül felhívtak a szobába, és miután rátettem a kezemet és imádkoztam érte, ismét elaludt. Bár mi megreggeliztünk, ő még mindig aludt.

A férj nem sokba nézte a szentségprédikátorokat. Az egész gyülekezet támogatta őt, és láthatóan bőség volt a kosárban, úgyhogy az „inkább hagyjuk” elvet követte. Fogtam tehát a Bibliámat és kimentem az erdőbe. Amikor ebédidőt harangoztak, visszatértem. Az asszony még mindig szenvedett. Megint imádkoztam, és megint felszabadult.

Ebéd után visszamentem az erdőbe. A harang 3:30-kor újból megszólalt. Az asszony ismét szenvedett, úgyhogy arcra borultam és ott feküdtem, míg vacsorára nem hívtak. Én mondtam, hogy nem kérek semmit, mivel már egész jól kezdtem megragadni Istent, és egyre nagyobb látásom van az Ő hatalmáról. Ott feküdtem, könyörögve az ígéretekért, és hittem Istennek, miközben az asszony szenvedett. A férje bejött és ezt mondta:

– Szeretném, ha bevinnéd ezt az orvosságot. Nem nézhetem el, hogyan szenvedsz ennek a bolondnak a keze alatt.

Egy szót sem szóltam, csak azért imádkoztam, hogy utasítsa vissza. Így is történt. Az asszony így felelt:

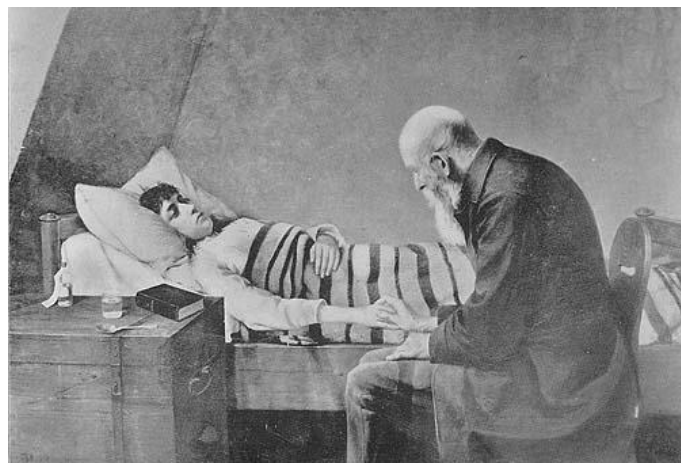
– Én Istent választom, hiszen Ő már háromszor is csodálatosan megszabadított azóta, hogy Bevington testvér itt van, és hiszem, hogy teljesen meg fog gyógyítani.

– Én pedig ennek a jeleit is szeretném látni – válaszolt a férj.

A padlón leborulva minden erőmmel imádkoztam. Este kilenckor felkeltem, és kezemet a homlokára tettem, majd felemeltem jobb kezemet – benne a Bibliával – és ezt mondtam:

– Jézus Krisztus nevében, távozz, távozz!

Kinyitottam a szemeimet, és láttam, hogy az asszony még mindig szenved. Úgyhogy kitartottam, és követeltem az azonnali távozást. A Bibliát továbbra is feltartottam, és könyörögtem az ígéreteért. Amikor ismét az órára néztem, hajnal 4:15 volt, és az asszony még szenvedett, de már nem annyira. Továbbra is váltott kézzel tartottam a Bibliát.

A férj felkelt az ágyából, és látta, hogy az asszonynak nehéz éjszakája volt. Gyakran virrasztott vele, úgyhogy elég volt ránéznie, hogy megállapítsa, hogy van. Megragadta az orvosságot, eltolt engem az útból, és követelte, hogy az asszony nyissa ki a száját és vegye be az orvosságot. Az asszony kinyitotta a szemét, és mosolyogva megrázta a fejét. Láttam, hogy a férj forr a haragtól, és nem tűri el, hogy az asszony egy percig is tovább szenvedjen, mikor ott a szükséges orvosság. Úgyhogy felém fordult, és ezt mondta:

– Tűnés ebből a szobából! Vedd a cókókódat és eredj a háztól!

Kimentem tehát, továbbra is könyörögtem és hittem, az asszony pedig továbbra sem volt hajlandó bevinni az orvosságot. Kint voltam a fa alatt, és már kezdtem megragadni Istent, amikor a férj kijött, rendesen belém rúgott, majd ezt mondta:

– Mondtam már, hogy tűnj innen; nem viccelek, és még egyszer nem fogom mondani!

Én azonban tovább imádkoztam ott, hogy megragadjam Istent, és nem akartam sem moccanni, sem szólni. Biztosan éreztem a győzelem közeledtét. Annyira elcsendesedtem – pedig a hullámok tajtékoltak körülöttem –, és olyan édes, nyugodt, csendes bizonyosságom volt a gyógyulása felől, hogy olyan csendben feküdtem, amennyire csak tudtam, félve attól, hogy a kapcsolat egy mozdulatommal megszakadna. Még lélegezni se akartam, néha még

azt is visszatartottam. Ezután a férj ismét kijött. Felé fordultam és ezt mondtam:

- Hadd maradjak itt még egy órát!
- Mondtam már, hogy takarodj! – felelte.
- Csak még egy órát kérek, és meglátod Isten erejét!
- Ostobaság, ezt hallom már húsz órája!

Ezután elindult a csűrbe a nagy ostorért. Én pedig felkeltem és bementem a házba, mert bizonyosságom volt a győzelemről. Amikor beléptem, az asszony felemelte a jobb kezét, és teljes erővel mosolygott rám:

- Győztünk, Bevington testvér! – mondta.
- Ámen! – kiáltottam, majd kimentem az ajtón.

Még a tornácot se hagytam el, mikor hallottam, hogy az asszony lába kopog a padlón – kifutott ugyanis a csűrbe és teli torokból kiabált. A férje éppen befelé indult, feldühödve, ostorral a kezében, hogy jól elcsépeljen. De amikor a feleség elé borulva dicsőítette Istent, és imádkozott férjéért, az teljesen elolvadt. Ezután a férj szólított engem. Én pedig kimentem, és a régi, jól bevált módon – ott helyben a gyomok és a fű között – imádkoztunk és dicsőítettük Istent.

Ó, micsoda jelenet, melynek három világ is tanúja volt! A férfi átküzdötte magát imában, és végre üdvösséget nyert. Ó, milyen áldott alkalom volt! Ezután az asszony elment a gyülekezetükbe, és az egész közösséget megríkatta és megneveltette, némelyek még kiáltoztak is örömben. A prédikátor szót se kapott azon az alkalmon. Megéri kitartani Isten mellett, mert Ő más módszerekkel dolgozik, mint mi! Igen, halleluja! Ámen!

Logika vagy ráhagyatkozás

1923. április 12-e van. South Ashland, Kentucky-ban vagyok, teljesen a vér alatt, dicsőség Jézusnak. Jézus megváltott, megtisztított, meggyógyított, és magával vitte betegségemet a keresztfára. Ó, dicsőség! Ő nem akarja, hogy szenvedjünk, hiszen megszabadított minket!

Halleluja! Ó, dicsérjük Őt, emeljük fel Őt, hogy a világ meglássa Őt rajtunk keresztül – mert a világ csak bennünk és rajtunk keresztül láthatja Jézust.

Egy másik alkalommal, a cincinnati tábor után arra éreztem indíttatást, hogy menjek le a folyó mentén, és látogassam meg a Rising Sun-i testvéreket. Elmentem az állomásra, de több mint négy óra volt

még a vonatig. Miközben várakoztam, úgy tűnt, hogy egy hang ezt mondja: „Menj el Mrs. ___-hez.”

Az asszony kb. öt kilométerre lakott onnan. Annyira világosnak tűnt a dolog, hogy odafigyeltem a hangra, és ezt mondtam magamban: „Elgyalogolhatok oda meg vissza, és még a vonatot is elérhetem.” Úgyhogy fogtam a táskámat és a bőröndömet, elvittem egy patikába, és engedélyt kértem, hogy ott hagyhassam. Ezután elindultam gyalog, de hamarosan a hang ezt mondta: „Menj vissza a bőröndért!” Hát, ez akkora ostobaság, hogy csak Sántától jöhet – gondoltam – és ezt feleltem rá: „Na, ne gyere ezzel, hogy két óra alatt még a bőröndöt is cibáljam oda meg vissza!” Úgyhogy továbbmentem.

A hang azonban továbbra is szólongatott, hogy menjek vissza a bőröndömért. Annyira egyértelművé vált, hogy meg kellett állnom elgondolkozni rajta. De ahogy már sokszor megesett, csodálatos érvelő tehetségem most is csúcsformában volt, és előreláthatólag meg is nyerte volna az aznapi csatát – csak hogy ezt a hangot nem lehetett elhallgattatni. Kénytelen-kelletlen visszafordultam tehát, és elhoztam a bőröndömet.

Mikor odaértem, ahol – legjobb tudomásom szerint – utoljára laktak, kiderült, hogy elköltöztek. Az új lakók még azt sem tudták megmondani, hol laknak most. Magamban dörmögtem: „Na, látod, mekkora ostobaság volt tíz kilométerre megutaztatni a bőröndöt, csak hogy most fordulhass vissza a városba!” El is indultam, még hozzá tempósan. De az első hang ismét megszólalt:

- Menj el Mrs. M___-ékhez!
- Nem tudok elmenni hozzájuk, ha azt se tudom, hol laknak! – feleltem.

Trappoltam a város felé, hogy elérjem az induló vonatot. De a fülemben folyamatosan az csengett, hogy „Menj vissza! Menj vissza!” Végül ezt mondta:

- Visszamész, vagy sem?

Ez úgy megállított, mintha valaki erősen megragadott volna. Tanácstalan voltam. Mit jelentsen ez az egész? Mindenesetre visszafordultam, és a szomszéd házhoz mentem, ahol megmondták, hol lakik a család. Elmentem oda, és megtaláltam az asszonyt, aki éppen egy fa alatt ült. Amint meglátott, felkiáltott:

- Ó, tudtam, hogy eljössz! Tudtam, hogy eljössz!
- Honnan tudtad? – kérdeztem.
- Ó, hát a főhadiszállásról! – felelte, felfelé mutatva.

– Már régóta szenvedek egy fekélytől a kezemen, és próbáltam csinálni a dolgomat, de ő, éjjel-nappal szenvedek miatta, miközben dolgozom a férjemért és a két fiunkért ezen a tanyán! De hallottam, hogy itt vagy az összejövetelen, úgyhogy azért kezdtem imádkozni, hogy az Úr küldjön ki ide, és tegnap láttam is, hogy jössz. Úgyhogy teljesen megnyugodtam a dolog felől. Igaz, kicsit korábbra vártalak...

Persze ő nem tudta, hogyan jutottam el addig, míg végre ráhagyatkoztam Istenre. Mostanra azonban összeállt a kép, levettem a kabátomat, és bementem a konyhába, hogy megküzdjek a fazekakkal és a kancsókkal.

Azon az éjszakán imádkoztam érte, és miközben imádkoztam, elaludt. A férje megbökött és azt mondta:

– Alszik! Hosszú ideje ez az első alkalom, hogy gyógyszerek nélkül el tudott aludni.

Másnap reggel kimentem reggelizni, és úgy terveztem, aznap nagymosást csinálunk. Hét órakor azonban kiderült, hogy az asszony már éjjel háromtól rettenetesen szenved, noha egészen addig nem ébredt fel. Ezt mondta:

– Ó, Bevington testvér, nagy kínban vagyok; kérlek, imádkozz értem!

Imádkozni kezdtem tehát, és tíz perc múlva megint aludt. Ebédig mostam és ebédet főztem a három férfinak. Majd bementem az asszonyhoz, hogy megtudakoljam, mit kér ebédre, de kiderült, hogy megint kínok között volt. Nos, ez így ment, több mint egy héten át: minden egyes alkalommal győzelmet arattam imában, amikor könyörögtem érte, de a fájdalmak makacsul visszatértek.

Megelégedve a dolgot, elhatároztam, hogy végére járok az ügynek. Addig imádkoztam, míg lángra nem lobbant a tűz, és teljes lett a szabadulás. Másnap reggel így szólt az asszony:

– Bevington testvér, van két lányom, akiket már évek óta nem láttam. Nem maradnál itt nálunk három hétig dolgozni, míg én elmegyek meglátogatni őket?

Nos, ezen először meglepődtem, de miután imádkoztam a dologért, jónak láttam, hogy maradjak. Ez az Ige jutott eszembe: „*a tiszteletadásban egymást megelőzők legyenek*”. Úgyhogy az asszony összecsomagolt és elment, a három hetes látogatás után pedig úgy jött vissza, mint akit kicseréltek. Soha többé nem fáj a keze. Jézusé legyen minden dicsőség!

További gyógyulások

Minél nagyobbra duzzad az emberi gépezet, annál inkább csökken Isten ereje – a kettő fordítottan arányos. Sok helyen annyira telezsúfolták már Isten műhelyét az emberi zsenialitás remekeivel, hogy nincs elég energia, ami működtesse – vagy legalábbis Isten nem csapja hozzá az Ő erejét az emberi módszerek és bölcsesség ormótlan és nehézkes gépezetéhez. Mivel azonban az ima nyitja meg az erő tárházát, csupán megfelelő imákra van szükség.

„Lehet, nem úgy, ahogy én akarom,
s nem úgy, ahogy te;
De legyen, ahogy Ő akarja –
az Úr gondol reánk.”

A gyógyulás evangéliuma jó hír. Minden társadalmi osztálynak szól. Mivel az egész pokol ellene van a gyógyítás bibliai tanításának, szükséges, hogy mi teljes éberséggel járjunk, és a legjobb formában legyünk, ha szeretnénk, hogy imáink meghallgatásra találjanak.

R__-nél tartottunk összejövetelt, és egy gyönyörű fiatal hölgy minden egyes alkalomra eljött, amikor csak tehette. Azonban a balsors néha megakadályozta – epilepsziás rohamok formájában. Mikor megtudtam, miért nem tud rendszeresen eljönni, elmentem az otthonába, és hittelt imádkoztam érte. Ezután egyetlen alkalmat sem kellett kihagynia, amíg ott voltam. Többször is hallottam a gyógyulásáról elmondott bizonyágtételét a cincinnati táborban. Én pedig Jézust magasztalom, mert Ő az, aki cselekszik!

Ugyanitt történt, hogy egy testvér odajött hozzám, és elmondta, hogy évek óta idegzsábától szenved.

– Ha Jézus meggyógyította azt a kettőt, engem miért nem? – kérdezte.

– Meggyógyít, ha hagyod Neki! – feleltem.

– Hát persze, hogy hagyom!

Miután megkentem, húsz perc múlva jelezte, hogy a fájdalom elmúlt, és azóta soha nem tért vissza. Ó, dicsőség Jézusnak! Mikor tanulunk meg végre bízni Benne? Álljunk meg, tegyük fel ezt a kérdést újra és újra, és elmélkedjünk rajta!

Ohióban tartottunk összejövetelt, ahol az egyik testvérnő súlyos betegségben szenvedett: az elmúlt nyolc év felét ágyban töltötte, pedig elég sok gyereke volt, akiről gondoskodnia kellett. Amikor elmentem hozzá, megkentem őt, pedig elég sötétnek tűnt az ügy, amolyan hegymenetnek. Sok baljós

gondolatom volt, úgyhogy időbe tellett, míg a szememet le tudtam venni az állapotáról és az uralkodó légkörről. Ki kellett mennem, és mindenféle magyarázat nélkül ott kellett hagynom.

Kimentem a csűrbe, és több órát töltöttem ott leborulva. Ezután úgy éreztem, vissza kell mennem, hogy ismét megkenjem őt. Így is tettem, ő pedig negyven perccel később felemelte a kezét, és halkán így szólt:

– Elvégeztetett! Meggyógyultam.

Ezután felkelt, felöltözött, és készített egy finom ebédet. Ezzel véget is ért kálváriája. Kiáltunk bátran „Ámen!”-t, az ördög meg hadd fusson, mert úgysem tudja elviselni ezt a sok mennyei „Ámen!”-t.

Egyszer, amikor Irontonban voltam, vidéken tartottam egy összejövetelt. Ahogy máskor is tettem korábban, elmentem házalni és traktátusokat osztogatni, a gyerekeket pedig egy különleges vasárnapi iskolai alkalomra hívtam. Ahol megengedték, ott imádkoztam is. Az egyik házban, ahova beengedtek, több gyerek is volt, a legidősebb tíz év körüli volt, a ház pedig úgy nézett ki, mint ahonnan hiányzik az anya. Meséltem a gyerekeknek az iskolaépületben tartandó összejövetelről, és a vasárnapi iskoláról is.

Nemsokára azonban az anyuka is lejött az emeletről: a feje teljesen be volt kötve, és nyilvánvaló jeleit adta szenvedésének. Bocsánatot kért a konyhában látható felfordulásért, de már napok óta súlyosan szenved az idegzsábatól, és képtelen volt bármit is csinálni. Majd ezt mondta:

– Úgy hallottam, mintha vasárnapi iskoláról és gyermekalkalmakról beszélt volna. Sok gyerekem van, akikre ráférne az efféle okítás, úgyhogy amikor meghallottam, gondoltam, felkelek, és lejövök, hogy meghalljam, miről van szó.

– Szóval Önnek idegzsábája van... Van már üdvössége, asszonyom?

– Igen, uram.

– És hisz abban, hogy Jézus meg tudja gyógyítani?

– Tudom, hogy meggyógyíthat, ha van rá hitem.

– Hát akkor boruljunk le, és ragadjuk meg Jézust! – feleltem.

Elcsendesedtünk, és negyven percen belül már repültek is a rongyok. Az összeset leszaggatta magáról, és így ujjongott:

– Semmi fájdalom nincs a testemben!

Csak ugrált és járkált körbe-körbe, dicsőítve Istent, miközben az öröm és hála könnyei csordogáltak alá orcáján. Minden gyermekét megölelte, én pedig élveztem a pillanatokat, ahogy Jézus jóságán lelken-dezett. Végül így szólt:

– Testvér, kérlek, maradj nálunk, pihenj meg abban a szobában, addig rendet csinálók, és készítek neked valami ebédet!

Mivel még csak 10:30 volt, így feleltem:

– Még egy órára kimegyek traktátokat osztogatni, de utána visszajövök.

Úgyhogy 11:45-re visszatértem, addigra szépen kitakarította a házat, és ő is teljesen másként nézett ki ahhoz képest, mint amikor lejött a lépcsőn! És az ebéd is finom volt.

A három kislánynak tanítottam egy új éneket, és hadd mondjam el, hogy a három lány közül a legkisebb most szintén a szentséget hirdeti. Egy vagy két évet járt Isten Bibliaiskolájába, Celia Bradshawnak hívják, egy nagyon kedves, drága lányka.

Addig is volt vasárnapi iskola a helyi iskolában, ahova 12-16 gyerek járt – de két egymást követő vasárnapon szinte soha nem jött ugyanaz a csapat. Ahogy azonban körbejártam, sok gyerekkel találkoztam, új énekeket tanítottam nekik, és a következő vasárnap már 156 gyerek volt az iskolában. Az igazgató azt se tudta, mit kezdjen ennyivel, mivel nem volt több tanító. Úgyhogy két osztályra bontottuk őket: én tanítottam a tizenkét év alattiakat, ő pedig a többi. Ezt csak azért mondom el, hogy rámutassak, mire képes egy kis személyes munka.

Mielőtt elmentem volna onnan, az anya megszenteződött, sőt az ő édesanyja is, aki egyébként súlyos golyvából szabadult meg. És bár azóta mindketten számtalan tűzön mentek keresztül, azóta is hűség-gel kitartottak Jézus és a megszentelődés mellett. Jézusé minden dicsőség! Meggyőződésem, hogy mindez az anyuka gyógyulásának eredménye volt. Az áldások viszont nem merülnek ki a gyógyulásban, hanem onnan terjednek tovább. Ezért hiszek most is a gyógyulásban, és hirdetem továbbra is. ■

G.C. Bevington

A napló következő részében további gyógyulásokkal, köztük több személyes gyógyulással folytatjuk.

Gondolatok a megváltás tervéről

Krisztus lelke és Isten királysága

A megváltás terve leegyszerűsítve

A megváltás terve által csak olyasvalamit kaphatunk, amit Jézus már megtapasztalt előttünk. Amit Ő nem tapasztalt meg, azt mi sem kaphatjuk meg.

Isten a következmények törvénye alapján működ-teti a világot. Ő Ádámot tette e világ urává, így mindaz, amit Ádám tett, az összes utódjára hatás-sal volt. Mindnyájan az **örökségünk** miatt va-gyunk bűnösök, testiek és magatehetetlenek. Ádám vétkezett, és ennek következményeként mindnyá-
jan bűnösök lettünk. Mindaz, amik vagyunk, és amink van, Ádámtól való örökség.

Az ember megmentésére készült terv ugyanezen az alapelven működik. Jézus lett a második Ádám. Mindazt, amit ő megszerzett, azáltal kaphatjuk meg, hogy az Ő életével egyesülünk. Jézus azért halt meg a bűnnek, hogy mi is meghalhassunk a bűnnek Őbenne. Jézus azért támadt fel a halálból, hogy a halottak feltámadhassanak. Jézus jelenlegi élete a győzelemről és hatalomról szól, és Őbenne mi is ugyanezzel az élettel bírunk.

Mielőtt Jézus eljött volna, hogy emberként éljen és meghaljon, Isten csak saját szent lelkét adhatta – és adta is – az embereknek. Pl. Illés, Mózes és Dániel olyan férfiak voltak, akik megkapták Isten lelkét. De ez nem annak a lelke volt, aki már legyőzte a bűnt. Ebben a lélekben nem volt meg az az élet, ami képes **megmenteni**. Erőt adhatott ugyan, de meg-menteni nem tudott. Amit viszont mi kapunk, az Krisztus üdvözítő, **megmentő élete** – az az élet, amely az üdvösséghez és a bűn feletti győzelemhez szükséges minden hozzávalóval rendelkezik.

Önmagában Isten élete nem tud megmenteni min-ket. Krisztus életére van szükségünk, aki közülünk valóvá lett, és értünk győzedelmeskedett. Amikor megdicsőült, ez az üdvözítő lélek jött el – pünkösdtől kezdve mindörökké, mindazokhoz, akik befo-gadják Őt.

A királyság evangéliuma

Az világ számára egyetlen üzenet van csupán – tegnap, ma és mindörökké –, mégpedig a királyság evangéliuma:

„És Isten királyságának ezt az evangéliumát hirdetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek, és majd akkor jön el a vég.” (Máté 24:14; pontosítva)

Tények a királyságról

„És nagy hangot hallottam a mennyben, amely ezt mondta: Most jött el a mi Istenünk üdvössége és ereje és az ő országa és Krisztusának hatalma...” (Jelenések 12:10)

1. A menny királysága már eljött. (Jelenések 12:10)
2. Ez a királyság nem létezett Krisztus eljövétele előtt (Lukács 16:16; Máté 11:11)
3. A menny királysága: Krisztus tibennetek (Lu-kács 17:21)
4. A menny királysága pünkösdkor jött el (Márk 1:14,15; Márk 9:1)
5. Pünkösöd előtt az emberek csak Isten lelkét kapták meg – önmagában az isteni természet azonban nem tudja megmenteni az embert.
6. Pünkösöd után az ember úgy kapja meg Isten lelkét, hogy az már egyesült Krisztus isten-em-beri lelkével. Ez az ember megmentésének egyetlen módja. (János 17:23)
7. A bennünk lakozó Krisztus lelke: Isten király-sága bennünk (Kolossé 1:27)

Eltérő korszakok, eltérő kiváltságok

Egy ígéret arra jogosít fel, hogy **egy napon majd** üdvösséget nyerj. Krisztus eljövétele előtt a hívők csak **ígéretet** kaptak az életre. Jézus azonban el-hozta magát az **életet**. Így ma mindazoknak, akik Krisztusban vannak, nem csupán ígéretük van, ha-nem már övék az **örök élet**. ■

„A tolvaj nem másért jön, hanem hogy lopjon, öljön és pusztítson, én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek.” (János 10:10)

„Aki gyűlöli a testvérét, az embergyilkos, és tud-játok, hogy egy embergyilkosnak sincs örök élete őbenne.” (1János 3:15)

David Clayton

Lelkem szabad

I then shall live

🎵 Gloria Gaither (1981)

🎵 Jean Sibelius (1899)

D A7 A G D D A7 A G D

1. Lelkem sza - bad a bűn ter - hé - től vég-re, szí-vem ö - röm és bé - ke hat - ja át.
 2. Ir - gal-mas - sá - gát meg-ta - nul - tam én is, to-vább á - rasz - tom nagy sze-re - te - tét.
 3. Or-szá-god jöj - jön el ben-nem, skö - rül-tem; dics-fé-nyed - del ra - gyogd be szí - ve - met.

D hm D em H7 D G em F#

Az Úr e - lé, ím, bá - tor-ság - gal ál-lok, Ben-ne lel - tem ir - gal-mas, hű A - tyát.
 Má-sok fe - lé, ha fé - le-lem - fal épült, át - lé-pem most, meg - lát - ni más szí - vét.
 Szent ne-ved - hez méltón, ó, add, hogy él-jek, Ki-rály-om - ként u - ral-jad él - te - met.

D hm D em H7 D A7 D

Bo-csá-na - tát má - sok - kal is meg - osz-tom, Sze - re - tet -ből meg - tar-tom szent sza - vát.
 Sha-ten-ni kell, vagy csend ben ott ma - rad - ni, ki - tar-tok, és nem en - ge - gem ke - zét.
 É - lő Ke - nyér, légy ál - dá-sul e Föld-nek, shadd osz-szak én is Ve-led é - le - tet!

Hitből hitbe

Ingyenes folyóiratunk Isten gyermekeinek lelki épülését szolgálja,
 míg mindnyájan felnövekedünk hitben Jézus teljességéig,
 és az Ő dicsőségét tükrözve várjuk Megváltónk visszajövetelét.

A kiadásban közreműködtek:

Tartalmi szerkesztők: Gégény Rudolf, Sánta János.

Felelős szerkesztő: Sánta János. Borítótér és lapszerkesztés: Gégény Lora Mariann.

Magyar nyelvi ellenőrzés: Barati Lilla.

Kiadja: Redacția Divina Vindecare.

Elérhetőségeink a kiadvány hátlapján találhatók.

IMPRIMATE

Destinatar

Expeditor
Redacția Divina Vindecare
loc. Balșa 139
jud. Hunedoara
Cod. 337015
Romania

Kiadványunk teljesen **ingyenes**, szabadon terjeszthető és másolható. Ha szeretnéd havi rendszerességgel kézhez kapni, iratkozz fel valamelyik elérhetőségünkön:

Telefon: +3620/779-47-67

E-mail: info@hitbol.hu

A Facebookon is megtalálasz minket:

 [hitbol.hu](https://www.facebook.com/hitbol.hu)

További információért keresd fel internetes oldalunkat:

hitbol.hu